

L'ASSUMPCIÓ DE LA BENAURADA VERGE MARIA

per LUCIANO MANICARDI,
monjo de Bose

En aquesta festa en què celebrem l'esdeveniment amb què *Déu va fer lloc a Maria* fent-la «terra del cel», Maria apareix com aquella que ha fet lloc a Déu en el seu cor, en la seva carn, en la seva vida. Presentant-la com a arca de l'aliança, com a lloc d'encontre entre Déu i home, Maria expressa el fet que l'acompliment de l'aliança implica *fer lloc a Déu*, deixar espai per a Déu. Maria és estança de Déu, temple de la seva presència.

El Magnificat suggereix que la gran obra que es requereix del creient (i Maria apareix com la primera creient), és creure *en la misericòrdia de Déu* i deixar-lo actuar en si mateix. La vida de Maria n'emergeix del Magníficat com un himne a la misericòrdia divina. I el Magníficat és també una síntesi de la història de la misericòrdia divina a Israel, d'ençà d'Abraham, en la totalitat del temps designada com a successió de generacions: «la misericòrdia que té pels qui creuen en ell s'estén de generació en generació». [...]

Al centre del càntic de Maria hi ha la relació. Relació de Déu amb ella, però també amb tot Israel. El Magníficat és celebració de l'aliança. I és també anunci d'una lloança que en el futur s'adreçarà a Maria: Des d'ara totes les generacions em diran benaurada. [...]

Maria pronuncia el seu cant en l'Esperit Sant que és damunt seu. Maria, amb el Magnificat, fa obra de profecia. Acció profètica és la celebració de la Paraula de Déu reconeguda com a present i operant en la història i en la vida. Al mateix temps, pregant el Magnificat, Maria fa teologia, pel fet d'esbossar una síntesi d'història de la salvació des de la promesa a l'acompliment, des d'Abraham, el pare dels creients, fins a Maria, la mare dels creients.